

norma, que no acostumbramos a decir una cosa por otra, os aseguramos que nuestro candidato

Don Francisco Torras Villá es el diputado por el distrito de Badalona-Granollers, y que Torras será el que en el Parlamento representará al distrito; y lo decimos con la más completa y absoluta seguridad, y dejad que pongan pizarras y proclamen la victoria. ¡Torras es el diputado!; todo lo demás son cuentos fártaros, chismes de vecindad y majaderías imbéciles.

(De «El Intransigente», de Badalona)

Resem-li un pare-nostre...

El candidat derrotat per aquest districte, En Josep Maria Trias de Bes, abans d'empendre el viatge a Madrid, per a rebre la puntada de peu amb que l'obsequiarà el Parlament davant la impudícia dels procediments utilitzats, va arribar-se a Cardedeu, suposem que en visita de despedida, i a l'ensems obligat per la trilogia que allí governa, desitjosa de que quedés ben assegurada la obligació contraeta abans de les eleccions i de la qual va esdevenir-ne el que el candidat del Banc de Barcelona podés apuntar-se la quasi totalitat del cens d'aquella vila. Clar que la *estocada* va dissimular-se amb un ball improvisat, en el qual el *niño prodigio* va lluir les seves habilitats *coreogràfiques*.

El jove catedràtic i ex-diputat per la Seu d'Urgell no sap avenir-se a tenir de rectificar aquell famós «Jo guanyaré» amb que, en tò sacramental, començava sos parlaments pre-electorals, i és que havia arribat a creure que la seva presència, la seva embransida era prou per a desfer tot intent de lluita, talment com si el districte de Granollers podés obtenir-lo un Trias de Bes, plàcidament, com la Càtedra de Dret Internacional, en virtut d'un *arreglo*, d'un conveni, com si diguessim per l'article 29.

La lliçó rebuda el dia de les eleccions és de les que formen època. Mobilitzar totes les patums de Catalunya, amb ànima de senyors feudals; repartir-les convenientment pels pobles del districte per a fer pressió amb llur presència prop dels parcers; repartir mil·lers de duros somniant convertir-los en mil·lers de

Ha quedat aixecat l'embarg que pesava sobre la caixa municipal de nostre Ajuntament per deute a la Mancomunitat de Catalunya

vots; tot perquè al final no sia prou per a evitar una derrota, més sorollosa encara; per la seguretat de l'èxit amb que havia sigut pregona per la Lliga arreu de Catalunya.

El pobre Trias és dels predestinats; guanya sempre fins a l'hora decisiva en que la suprema autoritat, la que diu la última paraula, li demostra que anava errat de comptes.

Resem-li un pare nostre...

Políticos en cuadrilla

La Lliga Regionalista se ha cubierto de oprobio ante la ciudad. Su órgano en la Prensa pretende inútilmente acallar las voces de indignada protesta que se levantan contra sus secuaces, que en nauseabundo maridaje con el lerrouxismo, le robaron el acta a Rovira Virgili para regalársela a uno de los representantes más odiosos del forasterismo en Cataluña.

"La Veu" intenta poner fin al proceso que contra los prohombres de la Lliga Regionalista ha abierto la opinión, no ya barcelonesa, sino catalana. Pero es ahora, precisamente cuando el procedimiento se inicia.

La carta publicada en "El Diluvio," primero, y las terminantes afirmaciones de "La Publicidad", después, no dejan lugar a la menor duda. Lerrouxistas y lligueros, sin pizca de pudor político, sin chispa de vergüenza ciudadana, se confabularon para introducir fraudulentamente en las urnas miles de qapeletas en las que aparecían confundidos los nombres de sus candidatos. Lligueros y lerrouxistas confabularon para escamotear actas y amañar certificados, burlando así, con cinismo insólito, la voluntad de los electores.

Sí. El proceso contra los salteadores políticos de la Lliga comienza ahora. En el banquillo tenemos a esos malhechores, expuestos a la vergüenza pública. Es en vano que nieguen el delito de que se les acusa, pues las pruebas son abrumadoras, concluyentes.

En otro país no quedarían impunes esos facinerosos políticos de la Lliga Regionalista. En el nuestro todo es posible, por falta de sentido moral. Así, para los actos más oprobiosos tenemos siempre una atenuante, una justificación y hasta el asentimiento y el aplauso, cuando los corona el triunfo.

La Lliga lleva, ya por el pucherazo, ya por la inhibición criminal de las izquierdas catalanas, un buen contingente de diputados a las Cortes. La Lliga, con la complicidad de los lerrouxistas, impone su voluntad en el Ayuntamiento de Barcelona. La Lliga tiene sometida a su caciquismo una gran parte de Cataluña.

A la Lliga Regionalista, pues, no han de faltarle adeptos, por plenamente probada que esté la más grande de sus fechorías. Aquí el que triunfa —aunque sea a costa del deshonor— hace siempre prosélitos.

Así se explica que estemos a merced de unos pícaros afortunados.

(De *El Diluvio*, de Barcelona.)

Cavallers d'indústria

—«¡También son ganas de gastar saliva, Baldomero!»

Com al personatge de la sarçuela, s'ens acut l'exclamació que encapsala aquestes ratlles, en empassar-nos l'editorial que firma en «Gori», futur president de la Diputació de Barcelona, consagrat tal, després d'ocorregut el robament de les actes de Granollers, que impedié la proclamació de nostre diputat, En Francisco Torras Villá.

Nosaltres, que no perdem el temps en ridícoles amenaces, tenim ja presentada la consegüent denúncia al Jutjat de la Audiència de Barcelona, i anunciem presentar-ne altra, per falsetat, contra el candidat derrotat, En Josep Maria Trias de Bes.

Ja sabíem quina era la norma de la Lliga i els seus homes; recordàvem allò de que «en entrar en període electoral, es perdia el concepte de l'honor i la dignitat», com emfàticament fou pronunciat en l'Hall del Palace, i per això havíem prèns tota classe de mides i totes quantes garanties ens va aconsellar la prudència; emperò no havíem recordat que podés haver-hi un procediment que feia inútils i sense valor aquelles: el que *tres caballeros de industria*, entrada ja la nit, i utilitzant rossinyol i palanqueta podessin ésser en determinat Palau per a endur-se'n tot allò que els era un destorb.

Un fraternal amic nostre, en veure'ns astorats, car no creíem que l'ambició política no s'aturés fins al robament, va explicar-nos per peces menudes la gosadia d'un candidat per la Seu, que va tenir la avilantesa d'entrar en la habitació d'un seu contrincant, i, obrint-li la maleta, va fer-se amb uns documents que creia d'importància.

I, si això va tenir lloc fa ja alguns anys, no té res de particular que el susdit candidat s'hagi refinat en l'art i al present sigui capàs de pitjors malifetes.

Es clar que tot això aconsolia; però la única cosa que ens alegra la vida, és contemplar com es fan pessigolles els nois de «Gent d'ara» per a aparentar uns alegrois que estan molt lluny de sentir davant de l'ensorrada soferta, que els impossibilita d'actuar en el Vallès de on va foragitar-los el cos electoral el dia 29 d'abril.

L'únic d'ells que vol salvar-se del naufragi és don Santiago—i no ens referim del seu fracàs a Palou—que encara pretén aparentar un èxit que durarà el què tardi el Congrés en passar l'acta de Granollers.

IMPRESA GARRELL

ESTAMPES

PER A LA PRIMERA COMUNIÓ